

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :

ANY II — NUM. 42

APARTAT DE CORREUS 925

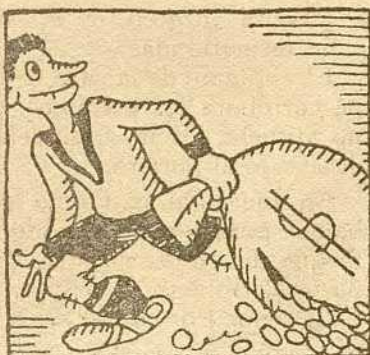
CARRER NOU, 45

BARCELONA, 6 DE SETEMBRE DE 1923

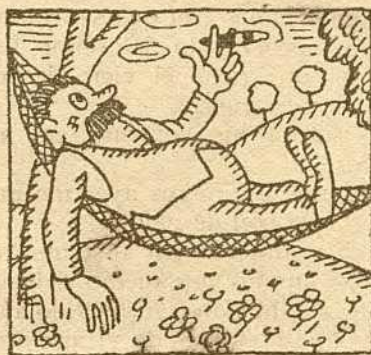
TELÉFONN 2753 A

**Amor al club, cohesión
celos, firmeza y tesón**

**te aseguro, guachindanga
que todo es pura mandanga**

El jugador amateur

Com se sacrifica un directiu

Un partit amistós

Els formidables equips estrangers

Els entrenaments

El repòs durant l'estiu

L'autoritat de l'àrbitre

El reglament

10 CENTS.

UN HECHO SIN PRECEDENTES

UNOS ATRACADORES PENETRAN EN EL LOCAL DEL «R. C. ESPAÑOL» Y SE LLEVAN 6'15 PÉSETAS. — EL SEÑOR TALLADA, GRAVE. — ¿QUÉ HACE LA AUTORIDAD? — MAS DE MIL DISPAROS DE AMBOS SEXOS. — UN ACTO DE HEROISMO, DIVIDIDO EN TRES CUADROS. — HORAS DE ANGUSTIA. — LO QUE DICE EL GOBERNADOR. — PITOS Y PALMAS.

Ayer, a primeras horas de la madrugada, llegó a nuestros oídos el rumor de que el «C. D. Español» había sido víctima de un robo a mano armada.

Al instante, sin pérdida de momento, subimos en el automóvil que nos cedió galantemente el señor La Riva, y nos trasladamos al lugar del siniestro.

El local presentaba el aspecto de siempre.

Por doquier reinaba el desorden y el desconcierto. Las sillas estaban esparcidas por el suelo y las mesas aparecían volcadas entre un montón de escombras.

Si el que nos aseguraba la veracidad de los hechos no hubiera sido una persona de la formalidad del señor La Riva, nos habríamos resistido a creerlo, pues ya estábamos acostumbrados a aquel desorden.

Para informar con todo lujo de detalles a nuestros amables lectores, interrogamos al portero del inmueble, que se apresuró a complacernos:

«Serían las tres, cuartos de seis, cuando me pareció que sonaban disparos en el local que ocupa el «R. C. Español». De primero no di importancia al estruendo, pues creí que se trataba de un constipado del señor Tallada, que tiene el vicio de sonarse muy fuerte.

«Pronto me convencí de mi error.

«Unos lastimeros ayes me pusieron la piel de gallina.

«Sin titubear un instante requerí auxilio por medio del silbato. No habían transcurrido aún dos minutos, cuando vi aparecer un sujeto de mala catadura, que descendía la escalera llevándose

tres cuadros de los que figuraban en el despacho del señor Tallada, con marco de *roure*. Sin pensar en las consecuencias, me abalancé sobre el ladrón; nos enredamos en una lucha de titanes. El tiraba los cuadros para sí, y yo los tiraba para mí.

«¿Qué cuadro, señores, qué cuadro!

«Recibí un golpe en la cabeza y no recuerdo más.»

El vigilante de la calle de Caspe corrobora los extremos, pero no aprueba los medios, dejando desairado al portero.

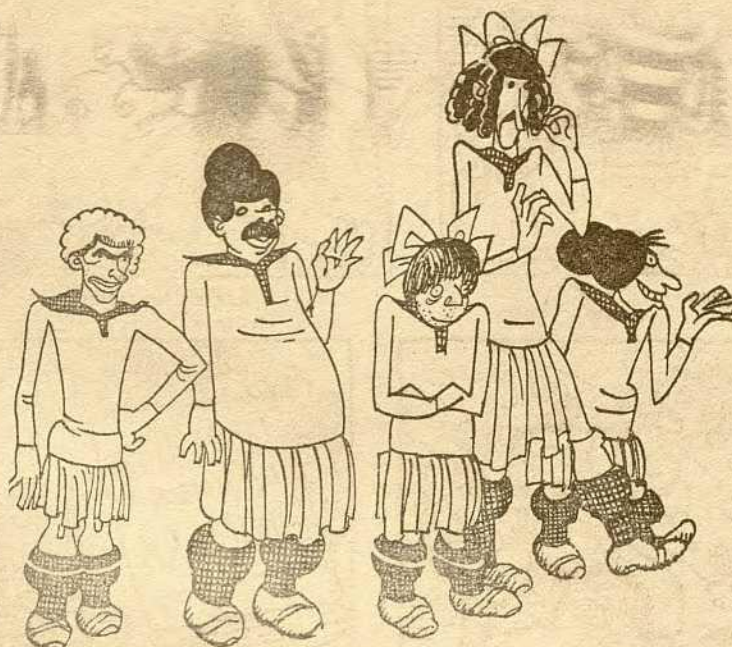
En aquel galimatías no lográbamos ponernos de acuerdo, por lo que dirigimos nuestros pasos hacia el Gobierno Civil.

El señor Portela, al saber que no éramos de la *sopa*, tuvo una alegría y nos entregó el parte oficial.

«A las cuatro de la madrugada de hoy, unos sujetos cuya nacionalidad no podemos precisar, pues no han sido habidos, penetraron en el local del «R. C. D. Español», con intento de apoderarse del dinero que dicho club tiene en depósito, producto de las cuotas de los señores socios.

«En dicho local se encontraba a la citada hora el señor Tallada, el alma del club, enfrascado en unas sustracciones. Cuando más absorto estaba, no recordando si llevaba dos o llevaba tres, penetraron en el despacho, revólver en mano, con objeto de ayudar a dicho señor en sus cuentas. No podemos negar que entraban con la intención de sustraer y de llevarse todo cuanto pudieran.

«El señor Tallada, al ver la actitud hostil de los atracadores, probó de cubrirse con una medalla de la Virgen del Carmen, para ver si pescaba un milagro.

Unes quantes jugadors internacionals dels equips femeníns que tindrem el gust d'admirar al camp del «Barça».

»Es casi seguro que si los atracadores no hubiesen hecho tantos disparos, el señor Tallada habría escapado con vida. Pero los disparos fueron tantos, que para lograr el milagro habrían sido necesarias 53 medallas.

»El señor Tallada aparecía cubierto de sangre, con los intestinos a la intemperie. El señor Tallada estaba ya quebrantado, debido a las luchas intestinales del club, y esta ha sido la principal causa de la salida de los intestinos.

»Ha resultado herido el portero, de un balazo en la gorra, con salida de la visera.

»El socio Amuleto Campanilla sufre un axioma ecuatorial, con rotura del reloj.

»El niño Román Cordilla, que pasaba por los alrededores, recibió ligeras lesiones de francés, de poca importancia, y podemos asegurar que se trata de un niño muy aplicado.»

Dimos las gracias al señor Portela, que tuvo elogios para todos, excepto para los atracadores, y nos retiramos satisfechos.

Reservadamente el señor La Riva nos confesó que el robo era de escasa importancia, pues no había más cantidad en caja que unos 15 céntimos, para pagar el segundo plazo de las obras del nuevo campo.

¡Unámonos todos para protestar una vez más de estos hechos criminales, que sembrarán la desolación en nuestra ciudad!

Para protestar dediquemos una

El futbol i el comerç o el comerç i el futbol

«En les lluites comercials, totes les armes són bones.» Això, que un servidor va llegir-ho en un full de calendari, és una veritat com un temple, que un cop més s'ha vist confirmada en la guerra econòmica que dos dels nostres més reconstruïts clubs de primera s'estan fent, per aconseguir el títol de pinxo màxim de la futboleria.

En el productiu negoci de la còssa, els jugadors vénen a ésser com la dependència de la botiga. La casa que n'habilla de dependents simpàtics, peces i traçuts, s'emporta la parròquia, es fa la mestressa del mercat i té que eixamplar el calaix per a fer-hi cabre la calderilla. Per això, la tasca que més preocupa al principal de tota empresa, és tenir bons jugadors, dic, dependents, peixant-los com a futurs gendres amb pasta i donant-los-hi un sou que els permeti tota mena de grimègia.

Però això de pagar bé té el

hora a tocar el pito, en senyal de luto.

En nostre pròxim número senyalarem el dia y la hora.

seu límit i fins ara, d'aquest límit no es passava. Per tres centes pàfies es tenia un bon jugador, dic, dependent, i no hi havia lloc per qui en volia. Mes—i ja som a n'allò—va arribar un dia que a la Casa E. li va donar la reial gana de fer córrer que augmentava els honoraris.

—Tu, Pigat—deia, per exemple, a un actor de la botiga del davant, —deixa la casa i vina amb nosaltres. Et donarem mil pessetes i un bastonet de bambú.

—Eh? Mil pessetes, diu?

—Com una malla. Que firmes?

—Deixeu-m'hi pensar...

Aquell vespre, el dependent, trasbalsat i inquiet, anava a trobar al seu amo, o siga, l'amo de la Casa B.

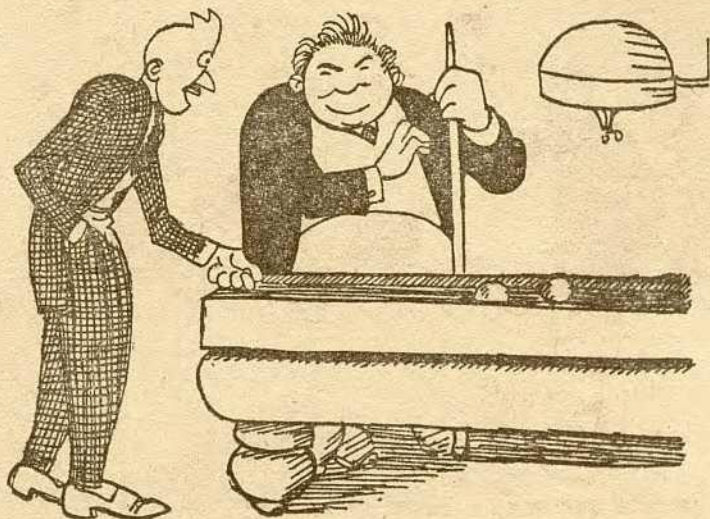
—Miri, senyor Dallonses. Jo estic molt content de vostès; sap? Però els de l'E. m'ofereixen mil *beatas*... i si vostè no es posa a la raó, què vol que faci, pobret de mi! Tot està tan carot!

—Bé! També les cobraràs a casa...

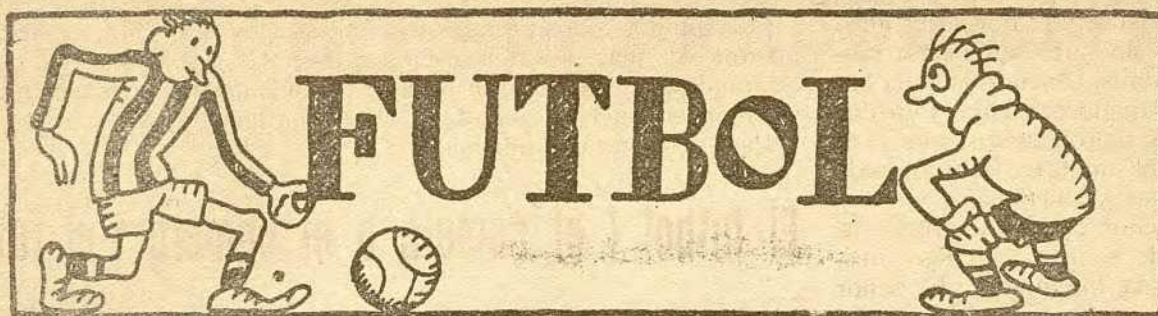
I així, un a un, l'amo de la Casa B.—i també els amos d'altres cases rivals, que toquen el mateix tinglado—va augmentar el sou a tota la dependència per a evitar que li guillés cap a l'E.

Però... ara els del B. se n'adonen de que els de l'E. han encarit la mercaderia, sense gratar-se la butxaca; que han fet augmentar els costos del seu negoci sense millorar el personal i que els de l'E., exceptuant el «fenòmen» mundial que surt als cromos, s'han quedat amb un escamot de *pepas* a cent pessetes per barba mentre els competidors s'hi gasten mils amb aquella alegria.

Es allò: «En les lluites comercials, totes les armes... etc.»

—Vagi amb compte, senyor Aigé, perquè és un enemic de cuidado, el «Barça».

La diada del diumenge o futbol amb gotes.

El diumenge va ploure. Ja ho sé que n'estan enterats, ja, però això no els ho dic com a notícia, sinó com a excusa. A un servidor—que si el jeure fos ofici, es faria barba d'or—el director li va encarregar que servís a la paròquia el com i el què del *match* «Europa»-«Espanol», i un servidor, cregut que amb el xim-xim la cosa s'aplaçaria, es va quedar al piltre, *modesto pero honrado*. I és que un servidor coneix a l'«Espanol» i va dir-se:

—Si aquests, quan fa sol, els hi han de portar en conducció ordinària, plovent ningú els arrenca del *chamelo*.

Però cap allà a entrada de fosc va sortir el sol i un servidor va veure venir la pedregada. Vols-t'hi jugar — vaig dir-me — que han jugat aquests barres? I vestint-me en menys temps que el que emplea en Mallorquí en canviar de club, vaig córrer a Canaletes.

Bueno: lo primer que vaig veure va ésser a en Dova i a en Quicoff, els meus *caridos compañeros*, amb una cara més llarga que en Llobet i més trista que el joc d'en Barrachina. També s'havien quedat clapant, en lloc d'anar a veure al «Barcelona» fer-s'ho amb el «Sabadell», a Vilassar, i al «Terrassa» amb l'«Avenç» a Sant Andreu!

—Han jugat!—van dir-me a chor.

I jo—el companyerisme abans que tot—vaig adherir-me al sentiment...

Al cap de poc arribà un minyó

que a la cuenta ens coneixia. Nosaltres no li vàrem veure la cara, tant era el fang que portava. Era de la penya? *Misterio!* El cert és que venia de cà l'«Europa» i ens va resumir la mandanga amb aquestes paraules:

—Fang. Mullader. Molta gent de bona fe. Bordoy, lletós. Zamora, sempre «as». Saps, es féu *cartel*. S'hi guanyarà la vida. Canals jugà brut... de fang. Féu tombarella acuàtica. Artius, empipador. Mauri, fent manetes. Bordoy surt, pífia i que de què. Garré, cul d'en Jaumet. Patinatge. Zamora engresca ram modistes. Lakatos fica i Sanmartí respira. Descans. Surt Alegre, fresquet. Olivella fa llesca. Seixanta quatre còrners. Julià fa el mec, i solet, suca. Empat. Sanmartí fa ganyota. Es-fa fosc. *Referée* xiula. Mallorquí, content. Públic, també.

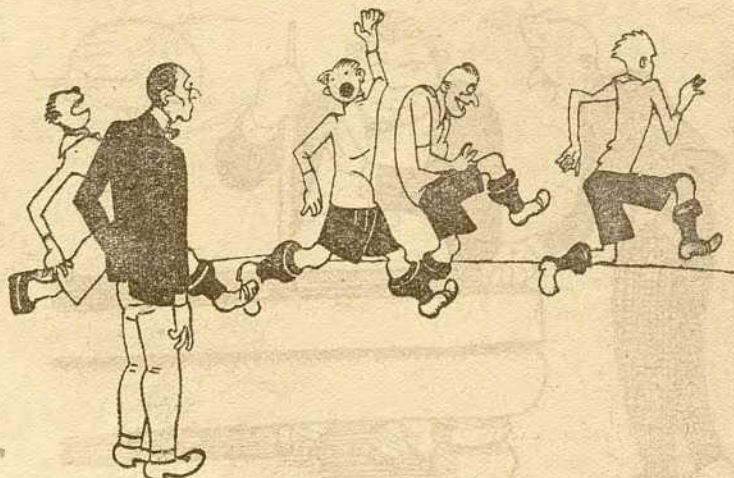
En això arribà un salta-taulells

amb l'ensenya *azul-grana*. Per tot te deixo.

—El «Barcelona» ha fumut al «Sabadell» una tunda de 4 a 1, a Vilassar. Si no és en Sorribas, que ens té mala voluntat i no deixa treballar a en Piera, n'hauríem fet 9. En Conrado va fer entrades logarítmiques, en Sancho va aguantar com un embà i en Sami a darrera hora va recordar-se que fins surt a la xocolata... Ah! i el «Barcelona» va ensopir també al «Sabadell» a Granollers; 4 a 2 i bon profit. Res: que som els trumfos...

I, per fi, arribà en Parcerisas, que té la xicota a Sant Andreu, i ens comunicà que el «Terrassa» havia fet un que de què amb l'«Avenç», guanyant-lo per un a cap, i bon profit.

I aquí ho tenen explicat tot. Ah! I no li ho diguin al director que havem fet el drope. Té molt mal geni i potser ens donaria el llautó.

—Sembla que aneu a batre un *record*!

—Sí, estem batent el *record* del professionalisme *amateur*.

—Ja conec el panyo, ja!

Esport i tauromàquia o "A la vejez... pastetes".

En aquells temps en què el «Català» era un club que feia patxoca, si als seus socis els haguessin parlat de fer el caca al torin, hi hauria hagut màstics. Parlar-los-hi de toros, era com parlar a en Gamper d'en Tallada, o a en Trabal d'en Millà.

Però aquells temps són al pot i el decano s'ha anat fent gueto, i jo no sé si són els anys o algun maquiavèlic complot tramat a la tenda que llueix el retrato del dueño en traje de futbol, lo cert és que el diumenge passat el «Català» tenia de jugar a la plaça «Vella» amb un quart team, entre un número de pallassos i una exhibició de Charlots. Una diada esportiva, vaja.

Però la pluja va sentir-se esportiva i va impedir-ho. Gràcies. Sempre és cosa que entristeix veure un vell repapiejant.

El «Català» divertint a la gent de l'hòstia, fent de Charlot de la coça, rebent, com a obsequi, paperines de cacauets, és cosa que a un servidor, que és menys sensible que un àrbitro colegi-do, em fa venir les llàgrimes als

ulls i un de recargolat als llavis.

Però, no es creguin, per això: veure un goal en las mismas agu-

jas, o un jugador empapado de muleta, potser sí que valdria la pena de veure-ho. Qui sap!

LA DONA I EL FUTBOL

Un perill esfereïdor

Abans (i em refereixo a aquells llunyans temps en què en Masferrer era jove), la dona no tenia altre camp per córrer que ésser modista, planxadora, mare o tia. Després va venir la mandanga del feminisme, de la Carme Karr, de l'Institut de Cultura i del tennis, i, fruit d'això, veiem les taqui-meques, les sufragistes, les apotecàries, les cupleteres i les sportwoman, que no és res lleig, encara que ho sembli.

Ara, les dones veuen un nou pervenir en el futbol, i per això, un servidor, que és amic dels amics quan els amics saben correspondre, dona als fenòmens mascles, als semi-fenòmens i als pseude-fenòmens, la veu d'alerta, per a que estiguin al tanto.

Jo, si fos governador, ho privaria això de què «futbolejés» el bello sexo. És un perill per la part contrària. Partits com els que s'anuncien, són una perva-

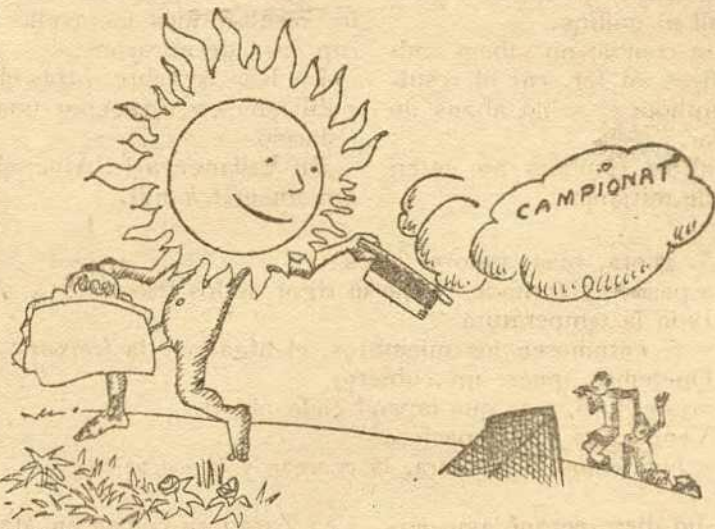
cació i un atac als interessos del jugador consciente. Figurin-se vostès que tot l'eixam de modistes, caixeres, tenedores, taquígrafes, dactilògrafes i mitges virtuts que senten afició per l'esport de la coça, s'engresquen i volen ser-hi.

No creuen vostès que, preu per preu, l'Aigé preferirà una davantera molsuda i picaresca, a en Cros, i en Cardona dues mitges, per desaparionades que siguin, a en Sami i en Torralba? I no parlem d'en La Riva!

El dia que la dona sigui «as», el mascle és peix al cove. Al tanto, doncs, jugadors, que vos hi van els ganyips. Guerra a la dona!

Al camp, s'entén.

CUSCUNILLES

El Sol.—Estiguin bonets i no s'hi cansin; aquest núvol que ve els farà suar més que jo.

El "XUT" de la setmana vinent

Els redactors d'aquest rotatiu, el nom dels quals no repetirem per no cansar, estan treballant de ferm per a que el número que ve sigui un primor de barrila i de bullanga.

Ho fem per a celebrar el començament de la temporada, després d'estar dos mesos sense jugar ni sentir parlar de futbol.

No volem anticipar res del que hi haurà. Solament fem avinent que TOTES LES PERSONES QUE COMPRIN EL XUT! DE LA SETMANA QUE VE, SABRAN CATEGÒRICAMENT QUI SERÀ EL CAMPIÓ DE CATALUNYA AQUEST ANY QUE VE.

Valdrà deu cèntims, com sempre.

TORNEM - HI

Lo que havem patit aquest estiu, cavallers!

Vostès creuen que fer un número de XUT! és senzill, és qüestió de dir quatre bestieses, i avall, oi? Doncs, és molt complicat. Quan els temes són molts, durant la temporada oficial, la cosa és diferent. No és que sigui cosa *asequible a todas las inteligencias*, però per als talents de casa aleshores la tasca és fàcil, i vivim com el peix a l'aigua i amb un bon humor que ja voldrien més de quatre.

Però a l'estiu la cosa es complica. No hi ha partits, i els pocs que es fan, són de *tapadillo*.

—Per Déu, Quirova, no digui que ha vist jugar en Rodríguez a Matalagossa! Ens perdria el campionat.

—Vol callar!

—El que ha de callar, per lo que més vulgui, és vostè.

I ens fica a la mà un parell de peles. Les fem trincar, i a la *poche*.

Què tenim de dir, doncs, si ja estem subornats?

I amb aquesta forma no surt el XUT! sinó després d'haver suat tinta xina per tot arreu, i avui vostès ens veuen i no ens coneixerien, de lo primets que ens havem tornat.

Però ara ja hi tornem a ésser. La F. C. C. F. ja ens deixa jugar, i encara no van tocar les dotze de la nit del dia 31 d'agost, van ploure temes i motius sobre nosaltres, com per fer dotze XUTS! de carrera.

Tornarem a respirar, encara que la feina serà gran i la lluita aferrissada. Hom vos ho assegura. I n'estem assabentats. (Filologia *pur sang*.)

Tornarem a fer brometa de tot i de tots. No ofendrem mai; però al que li piqui, que s'ho grati.

Tornarem a enraonar malament dels directius i pitjor de la Federació.

Assegurarem que entre els periodistes deportius hi ha una colla de senyors que, com deia el

pagès, són uns *papadinerus*.

Investirem amb llança contra els falsos *amateurs* o professionals de *tapadillo*.

Respectarem a tothom, perquè ens agrada que ens respectin, que tots, en aquesta casa, som fills de bones famílies.

Al públic també li tocarà lo seu, i procurarem, tot i fent humorisme—que és la cosa més seriosa que hi ha,—de fer-lo anar per bon camí, o de dir-li les veritats.

Encara no estem subvencionats per ningú, i això vol dir que al pa li direm pa, i al vi, mançanilla. Que no ens mossegarem la llengua, i que el nostre públic estarà més al tanto de tot que un subscriptor del *Dayli Mail* o del *New-York Herald*.

Volem posar el mingo i posarem el mingo.

Volem donar el cop i darem el cop.

Però els que rebrem el cop serem nosaltres, però tant se'ns en dona.

Tenim sang de màrtirs. En Dova té un posat de Sant Lluís que enterneix; en Quicoff és ben bé Sant Agustí (que al cel sigui) quan era corrido, i en Quirova té una retirada a Sant Tomàs, per allò de *ver y tocar*, que esglaia. De La Bruixa del Metro, no en parlem; és etèrea i no s'assembla a ningú.

Ja ho saben, doncs. Tornem-hi. Tornem-hi, que no ha estat res. Que és lo que dirà en Montesinos el dia deu, quan torni a defensar els blau-blancs:

—Tornem-hi, que no ha estat res!—tot i mirant-se el turmell.

QUIROVA

BOXA

Hi ha un arbre, el castanyer, que quan es posa a donar fruit fa feina i queda atapeït de castanyes.

El boxejador Castanyer també en va quedar cobert. L'Alis s'hi va abonar.

Al primer *round* ja vàrem preveure una catàstrofe, i al segon d'en Castanyer ja no se'n cantava gall ni gallina.

Aquest combat no sabem amb quina fi es va fer, car el resultat ja tothom el sabia abans de començar.

Els altres combats no varen passar de mitjanets.

En Puig va guanyar en Cortés, amb tot i fer en Cortés un combat espeterrant, ja que lo «cortés»—com diu l'adagi—no *quita lo valiente*.

En Garcia, aquell minyó que posseeix una esquerra millor que la de l'*Ensanche*, es va oposar a què en Rey fer més tercerilles, i l'argument que féu servir donà un resultat més meravellós que cap cura de miracle.

En Rey va rebre, i tots els republicans en tingueren una satisfacció.

En Villanueva i l'Alberich feren un *match* nul.

Y ahora, bien, señores míos:

a pasos agigantados viene el rigor de los fríos.

Baja la temperatura

y se entumecen los miembros, el hígado y la freixura.

Queremos, pues, un cubierto,

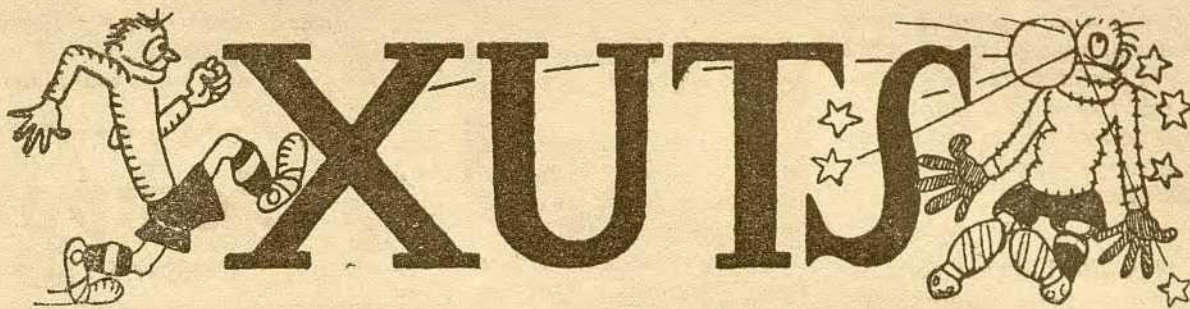
no de duro, mas que tape el cielo abierto.

Venga una sala espaciosa

y olvidemos, hasta otra, la cerveza y la «grasiosa».

Això ho diem perquè avui encara haurem d'anar al Parc, a veure l'Urtasum contra l'Albert,

i en Zaragoza contra en Masferrer. ...I, la veritat, sentim una mica de fresca.

Fa dues o tres setmanes vàrem enraonar d'un *affaire* que era una demostració del maquiavelisme del nostre distingit enemic senyor Cabot. Avui podem dir que el club que es va veure *emmaquiavelitzat*, o sia la «Unió Esportiva de Sans», ha recorregut a la Nacional.

Com que el tràmit legal és fer l'entrega de la reclamació a la Federació regional, la susdita reclamació es va fer passar per les oficines de la Inquisició Deportiva, o sia, per la F. C. C. F., i el que la va rebre, va dir:

—No en treuran res. Tot lo més, que els clavin doble multa.

—Sí, eh? Doncs, *bueno!* *Que te crees tú eso, pero que no es eso!*

Que aguantin cacics a Andalusia, plim!; però a casa nostra, abans ens donem de baixa del «Fortpienc», que és lo que més estimem a aquest món!

D'això en parlarem.

Hem parlat amb l'Elies, i ens ha assabentat de projectes sensorials.

Aquest hivern els nostres millors boxejadors podran tenir combats, car en *Juanito* diu que portarà forasters de nomenada.

Tot això ho creiem, però l'Elies és capaç d'oblidar-se'n, degut a les moltes ocupacions que el distreuen, entre elles el menjar i el dormir.

La «Unió Esportiva de Sans» té entrenador. En Greenwell, el gran Greenwell, l'immens Greenwell, l'home que, després de formar la tècnica (!) del «Barça», s'ha vist dar la llauna (vulgus, *chapa*), aquest home ha passat

a la «Unió Esportiva de Sans», o sia, al feude d'en Roig.

Encara que sigui de segona mà, la «U. E. S.» té un entrenador d'upa. La felicitem sincerament.

I en Greenwell està entre bona gent. Entre gent de bona fe. El felicitem, també.

Què en diuen els «mosques» a això?

A l'«Español», amb l'empat de l'altre dia amb els nois de l'Aigé, estan més contents que en Quirova quan cobra — cosa que, pobre!, no li sovinteja gaire.—Que duri.

Ai la mare!

Un dels nostres àrbitres més imparcials — sempre que no es tracti de l'«Español», — el vaporós Lemmel, més conegut per «Capicua», ens va assegurar que aquesta temporada, en els partits «Barça» - «Europa» - «Español», els diversos *scores* no seran superiors a dos gols de diferència.

Veïam si el nou profeta és dels bons, o ens falla.

Per si de cas, que consti.

Per conducte un xic difícil havem sapigut que el «Barça» ha deixat els seus *equipiers* sense entrenador.

I ara!

Que anem de *capa calda*?

¡No amilanarse, héroes, cien veces héroes!

Veïam si *tocarem* el ridícol a darrera hora!

En Samitier és més elegant que en Pinillo, l'home dels cent metres i entranyable amic nostre.

Vostès es pensaven que anava

a ballar al «Globo» o al «Pensil del Pueblo Nuevo», oi?

Doncs, cavallers, dinyada!

En Sami balla, a la colònia de Vallvidrera, amb unes nenes de lo més elegantet i bonic que coneixem. Llàstima que prenguin tanta *graciosa*!

I, *bueno*, a lo que anàvem; es torna el noi, d'allò tan fi. Ja diu allò de

A los pies de usted, Conchita. ¿Cómo sigue su mamá?

tot i fent una reverència versallesca.

Felicitem al nostre estimat Sami, per aquests *adelantos*. Veritat és que tot ho deu a en Cabot i al seu tipus de *gentleman* en decadència.

El dissabte i el diumenge, al camp del «Barça» lluitaran dos equips femenins.

En aquestes lluites s'hi acostuma a apendre molt, car les jugadores ensenyen moltes coses que mai està de més conèixer-les.

...Ara, que nosaltres no sabem quin paper hi deurà fer mossèn Lletuga.

Sabem que les senyores i senyorettes de la colònia de Vallvidrera llegeixen el XUT!, amb la bona intenció de veure què diem d'en Cabot.

Ja ho veuen, senyores; res de particular. El popularitzem, i ell, sense agrair-nos-ho. Ingrat!

Els germans La Riva tenen una alegria més gran que la pose d'en *Ricarditu* de resultes de l'empat amb l'«Europa».

Bueno. Ells, de l'empat, no en volen sapiguer res. Varen gua-

nyar per 2 a 0, i prou. I estan tan joiosos, que ja tenen mà a la cartera per entregar altres quaranta mil pàfies pel camp.

I si d'aquest senyor en diguésim La Vinya? Perquè, senyors, això és una vinya!

En Manolito Lemmel volia ésser president del Col·legi d'Arbitres, però les coses s'han capgirat i s'ha quedat de suplent del tribunal examinador.

I això és algo com allò d'*aspirante a pretendiente de ayudante de ingeniero*.

Mil felicitats i salut per a disfrutar la ganga.

Al «Barça» es passen l'existència fent penyes. Hi ha la penya Conti, la penya Mosca, etc.

A l'«Español» hi ha grups, i el que coneixíem era el «grupo B», que capitaneja un directiu... que, *bueno*, no vol que es digui.

Avui ja n'hi ha un altre.

Aquest és el «grupo Z», i encara que aquesta sigui la última lletra de l'abecedari, és cosa de recordar-se de què els últims seran els primers.

El director també és amant de l'anònim.

Aquests *cabecillas* de l'«Español» són modestos como la violeta bosquetana.

En Salvà va presidir la última Junta del Comitè en mànegues de camisa. Nord-americà que és l'home!

I, després, que *para lo que voy a estar en el convento, me etcétera dentro!*

Ara té l'ensenyà de l'«Espana». Al tanto!

El mateix senyor Salvà, junt amb el senyor Juanito Boix, surten del «Barça».

Se'n van, empipats dels desprecis rebuts. Ara bé; això vol dir que estan disponibles. Que es traspassaran, vaja!

Clubs conscients i amants de bons elements! Qui en dóna més?

Vista la bona ànima del doctor Segura i els seus sentiments humanitaris i deportius—recordin-se d'aquella cèlebre crida per telèfon i el cèlebre «demà m'afaitarà» del doctor esmentat,—se'l pensa fer del Comitè regional. I fins diuen que de president.

I viva la Pepa!

Els de l'«Español», veient que el «Barça» fa partits femenins, preparen unes lluites fins ara desconegudes, entre un equip d'hermafrodites i un d'*hermanos siameses*.

Es una gran pensada.

El Sport sembla que la dinya. R. I. P.

Ara sortirà Sport sense El, amb en Trabal i amb l'«Spectator», que deixa Aire Libre, i aquest Aire Libre sortirà també. Es a dir, que les tabarras «spectatorianas» van de fulla en fulla, com la papallona va de flor en flor.

Sabem que l'Olariga i en Safrissa són amateurs de veritat.

Es a dir, que NO COBREN.

Aquesta notícia ens ha corprès.

Estem per estereotipar-la i pu-

blicar-la cada dia, per a estímul i edificació del públic.

Nois, ens teniu atabalats.

L'empat

DEDICAT A L'«EUROPA»

RENY

Deies que estaves tranquil, i que ja no et feia pò, i que valies per mil? Doncs t'ha anat just de debò. Les onze copes segures tenies ja a la butxaca; que en marcaves de postures veient teva aquella plata.

DUBTE

Es un cas que no m'explico. Ets més fort i t'han dat mico. Què feies? En què pensaves? Juraria que badaves!

INTERROGACIÓ

I les noies, què diran? I el taxi, el puro i la canya, i aquell to de rei d'Espanya? Tot ha anat al botavant!

PLANY

Aixequem els ulls al cel i preguem al Pare Nostre que, abans que un altre ridícol, vingui un diluvi de sostre.

«MORALEJA»

No presumas ni remenes, ni marques con el balón, pues cuando menos lo pienses te darán una lección.

IMPRENTA COSTA: CARREER NOU, 45.—BARCELONA

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de bera. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Arlbau, 35—Teléf. 5031 A.

JA S'HA PUBLICAT

Historia del Campeonato de Cataluña de Fútbol 1922 - 1923

Porta ressenyes de tots els partits de Campionat; Comentaris de cada jornada, per J. Torrens.

Un volum de més de cent pàgines amb coberta a tricoloria 1.50 Ptes